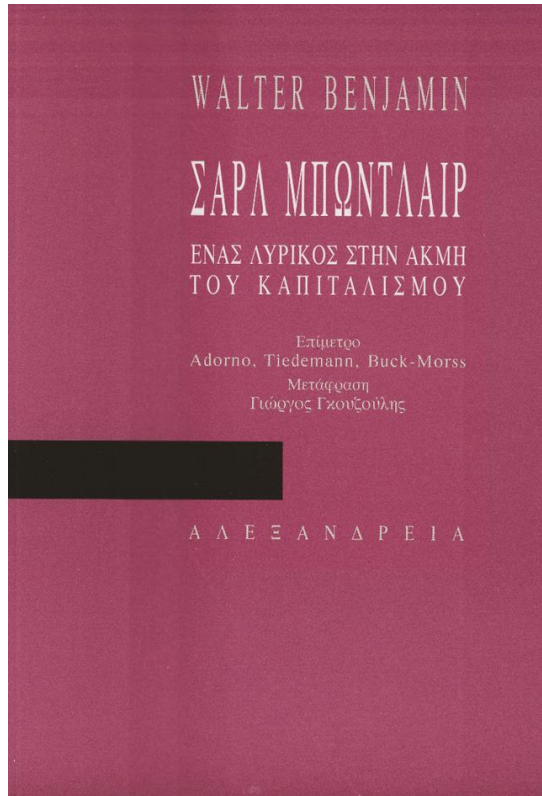

-ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ-

Βάλτερ Μπένγιαμιν

ΣΑΡΛ ΜΠΩΝΤΛΑΙΡ

Ένας λυρικός στην ακμή
του καπιταλισμού

Επίμετρο: Adorno, Tiedemann, Buck-Morss

Μετάφραση: Γιώργος Γκουζούλης

ISBN 960-221-088-5 – σχήμα 21x14 – σελ.
337 – έκδοση 1994 – τιμή 25,00 € (χωρίς
ΦΠΑ)

Τα κείμενα του Βάλτερ Μπένγιαμιν για τον Μπωντλαίρ και το Παρίσι του 19^{ου} αιώνα είναι τα κομμάτια που ο εξόριστος στοχαστής είχε προλάβει να ολοκληρώσει (πριν την αυτοκτονία του στις αρχές του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου) από μια ευρύτερη μελέτη για τον ποιητή – που θα αποτελούσε με τη σειρά της υπόδειγμα του μακρόπνοου, ανολοκλήρωτου έργου του για την ιστορία και τον πολιτισμό της νεωτερικότητας. Η ανάπτυξη μιας βιομηχανικής μαζικής κοινωνίας, η φαντασμαγορία του εμπορεύματος, η εικόνα του πλήθους στη μεγαλούπολη, οι φιγούρες του μποέμ, του πλάνητα, του απάχη, του δανδή, του ρακοσυλλέκτη, της λεσβίας, το χαμένο φωτοστέφανο του ποιητή, είναι χαρακτηριστικά μοτίβα μέσα από τα οποία ο Μπένγιαμιν δείχνει τον Μπωντλαίρ, στα βήματα εδώ του Μπλανκί και του Νίτσε, να επινοεί έναν μοντέρνο ηρωισμό.

«Καθώς η πόλη του Παρισιού δίδαξε στον Μπένγιαμιν τη flânerie, τον μυστικό τρόπο περιπάτου και στοχασμού του 19^{ου} αιώνα, ξύπνησε φυσιολογικά μέσα του ένα αίσθημα συμπάθειας για τη γαλλική λογοτεχνία... Έχουμε να κάνουμε εδώ με κάτι που, αν δεν είναι μοναδικό, είναι όμως εξαιρετικά σπάνιο: το χάρισμα του ποιητικού στοχασμού.»

Hannah Arendt

«Στο αποσπασματικά πραγματοποιημένο σχέδιο του Μπένγιαμιν για μια πρωτο-ιστορία της νεωτερικότητας... ο Μπωντλαίρ έγινε κεντρική μορφή διότι η ποίησή του φέρνει στο φως “το νέο μέσα στο διαρκώς ίδιο και το διαρκώς ίδιο μέσα στο νέο”... Η κριτική του Μπένγιαμιν αφορούσε τις συλλογικές εικαστικές φαντασιώσεις που κατασταλάζουν στα

στοιχεία έκφρασης της καθημερινής ζωής καθώς και της λογοτεχνίας και της τέχνης, πηγάζοντας από τη μυστική επικοινωνία τού πιο παλαιού δυναμικού σημασιοδότησης των ανθρώπινων αναγκών με τις καπιταλιστικές συνθήκες ζωής.»

Jürgen Habermas

«... από τις κορυφαίες στιγμές της αισθητικής δοκιμιογραφίας του αιώνα ».

Φ. Τερζάκης,Καθημερινή